

Sygn. akt VIA Ca 1434/08

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2009 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Krystyna Karolus – Franczyk

Sędzia SA – Anna Orłowska

Sędzia SA – Regina Owczarek – Jędrasik (spr.)

Protokolant: ref. stażysta Agnieszka Stachura

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2009 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M Sp. z o.o. z siedzibą w K

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów

z dnia 10 czerwca 2008 r.

sygn. akt XVII AmE 210/07

oddala apelację.

Na oryginalne właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2008r. Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie „M... Sp. z o.o. w K... od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 4 października 2007r. orzekającej, że Spółka „M...” naruszyła art.30 ust.2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, że nie złożyła w terminie sprawozdania za I kwartał 2007r. oraz nakładającej na Spółkę „M...” karę pieniężną w wysokości 5.000 zł.

Za podstawę rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przyjął następujące ustalenia.

Decyzją Prezesa URE z dnia 20 lipca 2000r. udzielono powodowej Spółce „M...” koncesji na wytwarzanie paliw ciekłych na okres do 20 lipca 2010r.

Pismem z dnia 28 marca 2007r., doręczonym powodce 2 kwietnia 2007r., Prezes URE wezwał Spółkę „M...” do złożenia sprawozdania kwartalnego DPE-4.2 za I - szy kwartał 2007r. stosownie do przepisu art. 30 ust.2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych / Dz. U. Nr 169, poz.1199 ze zm.; dalej ustawa o biokomponentach /, wskazując termin złożenia sprawozdania oraz pouczając o skutkach prawnych uchybienia temu terminowi ustanowionych przepisem art. 33 ust.1 punkt 8 ustawy o biokomponentach.

W piśmie z dnia 1 czerwca 2007r. Prezes URE zawiadomił Spółkę „M...” o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art.30 ust.2 ustawy o biokomponentach.

Przy piśmie z dnia 14 czerwca 2007r. Spółka „M...” złożyła żądane sprawozdanie. Spółka „M...” powoływała się na okoliczność niewykonywania działalności w zakresie podlegającym obowiązkowi sprawozdawczemu wynikającym z art.30 ust.2 ustawy o biokomponentach.

Nie podzielając stanowiska co do wyłączenia obowiązku sprawozdawczego po stronie Spółki „M...” zaskarżoną decyzją Prezes URE wymierzył powódce karę pieniężną w wysokości 5.000 zł.

Sąd Okręgowy ustalił, że powódka była uprawniona do wytwarzania biopaliw ciekłych, w związku z tym była producentem w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach bez względu na fakt czasowego zaprzestania wykonywania takiej działalności. W ocenie Sądu I instancji okresowe zaprzestanie produkcji nie może być równoznaczne z utratą miana producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach. Wykładnia tego pojęcia uwzględniająca czasowe przerwy w działalności prowadziłyby do sytuacji, że w jednym miesiącu dany podmiot byłby producentem, a w kolejnym nie.

W konsekwencji Sąd I instancji przyjął, że powódka była obowiązana do złożenia sprawozdania w terminie 45 dni po zakończeniu kwartału zgodnie z przepisem art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach. Sąd I instancji wskazał, że celem składania raportów kwartalnych przez producentów jest zebranie materiałów dla sporządzenia zbiorczego raportu kwartalnego dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy podkreślił, że zwolnienie z obowiązku składania sprawozdania producenta, który nawet chwilowo zaprzestał faktycznego wykonywania działalności w zakresie wskazanym w przepisie art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach, skutkowałoby koniecznością założenia, że brak sprawozdania jest jednoznaczny z niewykonywaniem działalności, do czego nie ma podstaw.

Sąd orzekający stwierdził, że wymierzenie powódce kary pieniężnej przez Prezesa URE znajduje podstawę prawną w przepisach / art. 33 ust. 1 pkt 8, ust. 2 ust. 9 pkt 3 / ustawy o biokomponentach, dlatego też nietrafny jest zarzut powódki naruszenia art. 10, art. 22 oraz art. 175 Konstytucji RP. Nieskuteczny jest też zarzut naruszenia art. 42 Konstytucji RP, gdyż przepis ten dotyczy odpowiedzialności karnej, a nie administracyjnej.

Wyrok z dnia 10 czerwca 2008r. został zaskarżony przez powodową Spółkę „Mł...”, która zarzuca w apelacji:

- obrazę art.30 ust.2 w związku z art.2 ust.1 pkt 20 ustawy o biokomponentach;
- obrazę art.4 i art. 18 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej / j. t. Dz. U. 07.155.1095 ze zm./;
- obrazę art. 2, art.42, art.31 ust.3, art.45, art. 20 i art.22 Konstytucji RP w związku z art.8 ust.2 Konstytucji RP;
- obrazę art. 5 Traktatu O Unii Europejskiej , art. 6 i art. 94 Traktatu O Wspólnocie Energetycznej i pkt 23 Preambuły do Dyrektywy o biopaliwach;
- obrazę art.212 i art. 233 § 1 k.p.c.

Apelacja wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie decyzji Prezesa URE i zasądzenie kosztów, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Ponadto apelująca Spółka wniosła o wystąpienie do Sądu Pierwszej Instancji w Luksemburgu z pytaniem prejudycjalnym w przedmiocie ustalenia zgodności wskazanej podstawy prawnej z prawem wspólnotowym to jest:

- czy w zakresie celu wyznaczonego Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych państwo członkowskie w sferze powinności regulacji prawnej, o której mowa w art.7 Dyrektywy, jest uprawnione do tworzenia lub stosowania pojęć prawa krajowego dla oznaczenia zakresu podmiotowego tej regulacji prawnej w sposób autonomiczny?,
- czy sfera autonomii Państwa w implementacji Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003r. zawiera w zakresie jej celu ogólnego i celów szczególnych możliwości do określenia na podstawie art.4 tej Dyrektywy upoważnienie do autonomicznego ustalenia przez Państwo członkowskie definicji pojęć stosowanych do oznaczenia danych ujmowanych

w formie sprawozdań czy też źródeł, z którego pojęcia definiują dane, które winny zostać ujęte przy sprawozdaniu, o którym mowa we wskazanej Dyrektywie, wypływa z prawa wspólnotowego?;

-czy Państwo członkowskie, w wykonaniu jego powinności określonych wskazaną Dyrektywą może stanowić normy prawne, które prowadzą do reglamentacji obrotu gospodarczego, nakazem sprawozdawczości w zakresie obrotu gospodarczego przez wszystkie podmioty zarejestrowane bez względu na to, czy faktycznie dysponują danymi, o których mowa w poprzednim pytaniu?.

Skarżąca zgłosiła wniosek alternatywny o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego RP o stwierdzenie zgodności art.33 ust.1 pkt 8 w związku z art. 30 ust. 2 w związku z art. 2 ust.1 pkt 2 ustawy o biokomponentach i w związku z art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z art. 2, art.31 ust.3, art.42 ust.2 i art.45 Konstytucji RP w zakresie w jakim wskazane przepisy prawa i w tym też formularza sprawozdania DPE-4.2, wprowadzają niejednoznaczność istnienia i zakresu pojęć tworzących normę o powinności złożenia sprawozdania i dają Prezesowi URE możliwość zastosowania sankcji administracyjnej karnej, za zaniechanie złożenia sprawozdania, nawet wówczas gdy, wiadomym jest, iż podmiot, który zobowiązany jest w tym sprawozdaniu wykazać dane wynikające z określonych przepisem art. 30 ust.2 dokumentów, dokumentami takimi nie dysponuje, gdyż w okresie sprawozdawczym nie uczestniczy w rynku biokomponentów i biopaliw płynnych w rozumieniu Dyrektywy o biopaliwach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozbawiona jest uzasadnionych podstaw.

Decyzją z dnia 20 lipca 2000r. Spółka „M ” uzyskała koncesję na prowadzenie w celach zarobkowych i na własny rachunek działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu paliw ciekłych w postaci benzyn silnikowych innych niż benzyny lotnicze, olejów opałowych oraz olejów napędowych metodą blendowania na bazie odpowiednich do tego celu

komponentów, za pomocą odpowiednich obiektów, instalacji i urządzeń znajdujących się na terenie bazy paliw zlokalizowanych w B przy ul. Ł będącej własnością P, K, N, O S.A. W postępowaniu o wydanie koncesji zostało ustalone, że Spółka „M dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności oraz ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności. Zgodnie z postanowieniami zawartymi w punktach 2.2.8. decyzji koncesjonariusz jest zobowiązany do pisemnego poinformowania Prezesa URE o zamiarze zaprzestania działalności koncesjonowanej nie później niż na 18 miesięcy przed przewidywaną datą zaprzestania działalności. Stosownie do postanowienia punktu 2.5.1. decyzji koncesjonariusz jest także zobowiązany do niezwłocznego pisemnego informowania Prezesa URE między innymi o zamiarze rozszerzenia lub ograniczenia działalności związanej z wytwarzaniem paliw ciekłych, zmianach technologii lub warunków technicznych wytwarzania oraz innych przewidywanych zmianach mających istotny wpływ na warunki prowadzenia działalności koncesjonowanej.

Jest także niesporne, iż przed doręczeniem 11 czerwca 2007r. zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Spółka „M nie informowała Prezesa URE o żadnych zmianach dotyczących prowadzonej działalności w zakresie wytwarzania paliw ciekłych. Zatem należy przyjąć, że Spółka „M wykonywała działalność gospodarczą zgodnie z warunkami koncesji i w granicach określonych koncesją, w ramach której Spółka „M była uprawniona do wytwarzania, magazynowania i obrotu paliwami ciekłymi / pismo Spółki „M z dnia 14 czerwca 2007r. –k. 17- 21 akt postępowania administracyjnego/.

W postępowaniu administracyjnym Spółka „M podała, że „dotychczas w okresie sprawozdawczym nie podjęła działalności innej niż polegająca na zakupie i sprzedaży paliw płynnych...” oraz że „w pozostałym

zakresie Spółka Mł w podejmowanych czynnościach nie wyszła poza tę fazę jej aktywności gospodarczej jaką było „podjęcie” działalności”. W odwołaniu od decyzji z dnia 4 października 2007r. powodowa Spółka „Mł ” wskazała, że w przedłożonym formularzu DPE-4.2 podlegają ujawnieniu dane, które obejmują akty wprowadzenia do obrotu powiązanego z wytworzeniem, magazynowaniem lub zużyciem na potrzeby własne, takich aktów Spółka „Mł ” nie podejmowała, dlatego też nie miała obowiązku złożenia sprawozdania. Powyższych twierdzeń powodowa Spółka „Mł ” nie poparła żadnymi dowodami, ani nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych zmierzających do wykazania sposobu wykonywania koncesjonowanej działalności.

W tym stanie rzeczy w braku dowodów obrazujących zakres i czas wykonywania przez powodową Spółkę „Mł ” poszczególnych rodzajów czynności objętych koncesją oraz wobec tego, że Prezes URE nie kwestionuje oświadczenia Spółki Mł zawartego w sprawozdaniu złożonym w postępowaniu administracyjnym przy piśmie z dnia 14 czerwca 2007r.- należy przyjąć, iż w okresie pierwszego kwartału 2007r. Spółka „Mł ” nie prowadziła działalności w zakresie wskazanym w sprawozdaniu DPE-4.2. Na tej podstawie nie można jednak wyprowadzić wniosku co do zakresu działalności Spółki „Mł ” faktycznie prowadzonej w podanym okresie, ani też co do zakresu tej działalności w okresie poprzednim i przyszłym.

Skoro więc jak wyżej ustalono powodowa Spółka „Mł ” wykonywała działalność gospodarczą na warunkach określonych w udzielonej jej koncesji, przy czym w pierwszym kwartale 2007r. nie wykonywała działalności w zakresie oznaczonym w sprawozdaniu DPE- 4.2., to istnieją podstawy do ustalenia, że zaniechanie wykonywania działalności w zakresie wytwarzania paliw ciekłych miało charakter przejściowy. Twierdzenie więc powodowej Spółki „Mł ” co do nierozpoczęcia fazy „wykonywania” działalności wytwarzania paliw ciekłych nie zostało udowodnione.

Istota sporu w danej sprawie sprowadza się do rozstrzygnięcia kwestii, czy Spółka „M...” była zobowiązana do złożenia sprawozdania kwartalnego na podstawie art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach. Zgodnie z tym przepisem do składania sprawozdań kwartalnych zobowiązani są producenci. Stosownie do przepisu art. 2 ust. 1 punkt 20 ustawy o biokomponentach producentem jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie:

a/ wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub

b/ importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów.

Skoro jak wyżej ustalono powodowa Spółka „M...” wykonywała działalność gospodarczą na warunkach koncesji obejmującej uprawnienie do wytwarzania, magazynowania i obrotu paliwami ciekłymi, to – jak trafnie przyjął Prezes URE – Spółka „M...” spełniała wymogi producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 punkt 20 ustawy o biokomponentach, dlatego też była obowiązana z mocy art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach do złożenia w terminie do 15 maja 2007r. sprawozdania dotyczącego działalności w pierwszym kwartale 2007r.

Należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego i Prezesa URE, że sam fakt niewytwarzania paliw ciekłych w okresie sprawozdawczym nie wyłączał powyżej ustalonego obowiązku powódki, gdyż z tej przyczyny powódka nie traciła statusu producenta w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach. Czasowe bowiem zaniechania, przerwy, postoje w działalności nie są wystarczające dla przyjęcia, że przedsiębiorca nie wykonuje danej działalności. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela argumentację Sądu Okręgowego, zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Dodać trzeba, że przepis art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach, nakładając na producenta obowiązek sprawozdawczy, nie wiąże tego

obowiązku z wynikami działalności. Brak więc podstaw do tego, aby ustalenia co do istnienia lub nieistnienia po stronie danego podmiotu obowiązku sprawozdawczego dokonywać poprzez treść sprawozdania jakie podmiot ten miałby złożyć w danym okresie. W związku z tym okoliczność, że dane zawarte w sprawozdaniu kwartalnym byłyby negatywne / zerowe / nie zwalnia producenta z obowiązku złożenia sprawozdania.

Nietrafne są także wywody apelacji, że powodowa Spółka „M...” nie dysponowała dokumentami, w szczególności fakturami, na podstawie których była obowiązana udzielić informacji w sprawozdaniu, co zdaniem apelującej uniemożliwiało złożenie sprawozdania. Powoływany brak faktur dokumentujących czynności, których miało dotyczyć sprawozdanie, uzasadniał przyjęcie, że w działalności powódki nie wystąpiły określone procesy gospodarcze, inaczej mówiąc, że powódka nie dokonała określonych czynności. Nie jest to jednak okoliczność uniemożliwiająca złożenie sprawozdania. Jak słusznie wywodzi Prezes URE wykazywanie przez przedsiębiorców wartości „zerowych” stanowi istotną informację dotyczącą danej działalności gospodarczej.

Chybiony jest także zarzut apelacji naruszenia art. 4 i art. 18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Przepis art. 4 tej ustawy zawiera definicję przedsiębiorcy. W postępowaniu przed Sądem I instancji powodowa Spółka „M...” nawet nie twierdziła, że nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust.1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W tej sytuacji oraz wobec treści przepisów art. 230 i art.231 k.p.c. przyjęcie zatem, że Spółka „M...” jest przedsiębiorcą i -wobec tego- spełnia jedną z przesłanek zaliczenia do producentów w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy o biokomponentach nie narusza przepisu art.4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Powódka wywodzi, że zarówno w art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, jak i w art. 2 ust.1 pkt 20 ustawy o biokomponentach użyto sformułowania wskazującego na konieczność wykonywania działalności

gospodarczej. Jednakże faktu niewykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art.4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej powódka nie podnosiła ani w postępowaniu przed Sądem I instancji, ani nie podnosi w postępowaniu apelacyjnym. Jak zaś wyżej wskazano, powódka wykonuje działalność gospodarczą o jakiej mowa w art. 2 ust.1 pkt 20 ustawy o biokomponentach, gdyż czasowe zaniechanie wykonywania takiej działalności nie uzasadnia przyjęcia, że nie została spełniona przesłanka wykonywania ustanowiona przepisem art. 2 ust.1 pkt 20 ustawy o biokomponentach.

W art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach ustanowiono obowiązek sprawozdawczy producentów. Ustalenie więc, że taki obowiązek obciążał Spółkę „M...” nie narusza przepisu art.18 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w myśl którego przedsiębiorca jest obowiązany spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania działalności. Powyższego ustalenia nie podważa okoliczność, że obowiązek składania sprawozdań kwartalnych określonych w przepisie art. 30 ust. 2 ustawy o biokomponentach nie został zastrzeżony w koncesji, ponieważ źródłem powstania tego obowiązku jest przepis ustawy. Dodać trzeba, że koncesja nie mogła zawierać zastrzeżenia co do tego obowiązku sprawozdawczego, gdyż została udzielona decyzją z dnia 20 lipca 2000r., czyli przed wejściem w życie 1 stycznia 2007r. przepisu art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach. Jednakże w piśmie doręczonym 2 kwietnia 2007r. Spółka „M...” została wezwana do złożenia sprawozdania stosownie do przepisu art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach oraz została poinformowana o skutkach uchybienia temu obowiązkowi. W tej sytuacji powódka nie może skutecznie powoływać się na swoje wątpliwości co do zastosowania do niej przepisu art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach.

Obciążenie powodowej Spółki „M...” obowiązkiem złożenia sprawozdania za pierwszy kwartał 2007r. stosownie do przepisu art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach nie narusza – wbrew zarzutowi apelacji- przepisów art. 31 sut.3, art.22 i art. 2 Konstytucji RP, wyżej wskazany obowiązek wynika

bowiem z przepisu ustawy, a zgodnie z powołanymi przepisami Konstytucji RP ograniczenie w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw może być ustanowione w ustawie.

Apelacja zarzuca zaskarżonemu rozstrzygnięciu obrazę art.2, art. 42, art. 42 ust. 3, art. 31 ust. 3, art. 45, art. 20 i art. 22 Konstytucji RP w związku z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP. Zarzuty te są bezzasadne, jako że Sąd orzekający nie stosował wyżej wskazanych przepisów Konstytucji RP wobec uregulowania kwestii obowiązku sprawozdawczego przytoczonymi przepisami ustawy o biokomponentach.

Nietrafny jest także zarzut apelacji obrazy art. 5 Traktatu O Unii Europejskiej, art. 6 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej i pkt 23 Preambuły do Dyrektywy 2003 / 30 / WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 maja 2003r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych i art. 94 Traktatu o Wspólnocie Energetycznej . Wbrew wywodom apelacji z powołanych przepisów nie można wyprowadzić wniosku o nakazie niestosowania przez Sąd orzekający przepisu art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach.

Jak już wskazano brak faktur stwierdzających zdarzenia gospodarcze o jakich mowa w przepisie art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach nie stanowił przeszkody w złożeniu sprawozdania. W związku z tym wywodzony z tego faktu zarzut naruszenia przepisu art.212 i art. 233 § 1 k.p.c. nie może być uwzględniony.

W apelacji powodowa Spółka wniosła o wystąpienie przez Sąd Apelacyjny do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniami dotyczącymi celu wyznaczonego Dyrektywą 2003 / 30 / WE z dnia 8 maja 2003r. w sprawie wspierania użycia w transporcie biopaliw lub innych paliw odnawialnych. Sąd Apelacyjny uznał, że rozstrzygnięcie kwestii objętych pytaniami sformułowanymi w apelacji nie jest niezbędne dla wydania orzeczenia w danej sprawie, w związku z tym nie zachodzi przesłanka zwrócenia się do Trybunału

Sprawiedliwości z wnioskiem o wydanie rozstrzygnięcia prejudycjalnego / art. 234 TWE/. W ocenie Sądu powyższy wniosek powodowej Spółki zmierza w istocie do podważenia zgodności art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach z Dyrektywą 2003 / 30 /WE, Trybunał Sprawiedliwości nie ma zaś kompetencji do orzekania w zakresie wykładni lub ważności prawa krajowego.

Jeśli chodzi o wniosek apelacji dotyczący przedstawienia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytania prawnego co do zgodności art.33 ust.1 pkt 8 ustawy o biokomponentach w związku z art. 30 ust.2 i art. 2 ust.1 pkt 20 tej ustawy i art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z art. 2, art.31 ust.3, art. 42 ust.2 i art. 45 Konstytucji RP, to Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości co do zgodności kwestionowanych przepisów z powołanymi przepisami Konstytucji RP w zakresie w jakim nakłada na producenta obowiązek sprawozdawczy mimo braku u tegoż producenta dokumentów dotyczących zdarzeń objętych sprawozdaniem. Taki stan rzeczy uzasadnia wniosek, że producent nie podejmował czynności objętych sprawozdaniem, co również stanowi informację mającą znaczenie dla oceny sytuacji gospodarczej. O potrzebie zaś skorzystania z możliwości wynikającej z art. 193 Konstytucji RP decydują rzeczywiste wątpliwości sądu, co do zgodności aktu administracyjnego z Konstytucją, a nie wątpliwości podnoszone przez strony.

Skoro więc – jak ustalono- po stronie powodowej Spółki „M ” powstał obowiązek złożenia sprawozdania za pierwszy kwartał 2007r. w terminie do 15 maja 2007r., powódka zaś nie wykonała tego obowiązku we wskazanym terminie, to zaskarżona decyzja nakładająca na Spółkę „M ” za naruszenie przepisu art. 30 ust.2 ustawy o biokomponentach karę pieniężną w wysokości 5.000 zł znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 33 ust.1 punkt 8 , ust.2 i ust. 9 punkt 3 ustawy o biokomponentach.

W konsekwencji odwołanie powódki podlegało oddaleniu stosownie do przepisu art. 479 ⁵³ § 1 k.p.c. ; zaskarżony wyrok jest więc prawidłowy,

a apelację Spółki „M. ” jako niezasadną należało oddalić zgodnie z przepisem art. 385 k.p.c.

Na oryginalne właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy